

Nuorten Osasto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

AIDIN TOIVEET

Kirj. Katri Rähkonen.

Äiti, mieli innokkaana
vaalii ensi lapsostaan.
Elonpäivän onnekaana
toivoo hälle paistavan.

Kun mieheksi sä vartut kerran
käy rohkeest' elon taistelun
ja poista tieltäs' sorron merrat
sua keväät armas suudelkoon.

Vaan äidin toiveet tuho surmas.
"On poissa isäs', lapsosen.
Hänet vietiin verileikkiin
"Poiss' on hän meiltä armainen."

Hän katsoi silmiin lapsukaisen
ne kuin tahtois lausua;
"Älä huoli, kerran nouse
puolest' sun ja vapauden!"

-:- Tomin äiti -:-

Kirj. Henry Goodman.
Suomennos.

Portailta kuului lapsen kiireel-
listen askelten töminä ja Mary
kuuli Tomin hätäntvoneita huu-
toja. Yhtäkkiä temmattiin ovi
auki ja samassa paikattiin myös-
kin kiinni ja pikkupoikanen juok-
si äitinsä turviin.

"Äiti, isä ajaa minua takaa,
hän aikoo tappaa minut. Hän pak-
kottaa minut ottamaan jostakin
pahaa suuhuni. Piilota minut äi-
ti," sopersi poikanen, pelosta va-
pisten ja kiersi kätensä Maryn
kaulaan, joka oli polvillaan lat-
tiaa kuuraamassa.

"Mikä sinua vaivaa Tom? Ka-
ka sinua ajaa jaks? kyseli Mary
vaan ennenkuin poika ehti vastaa-
maan, kuului portailta raskaita
laahustavia ja epävarmoja aske-
leita, ovi temmattiin auki ja hän-
nen miehensä hoippuroi sisään
revolveri kädessä.

"Missä on se poika vintti?
Sinä kirottu kakara, sinä!" huusi
mies raivostuneena ja syöksyi
Tomiin käsiksi.

Mary ponnahti seisolleen.
"Mitä sinä tahdot lapsesta, Bob?
Mitä sinä oikein ajot?" Toisella
kädellä hän koetti tyyntyyttää
poikasta, joka vieläkin vapisi pe-
lost. "Älä päästä isää lähelle"
huudahti poika.

"Anna minä saan sen kakaran
käsiini, kyllä minä sen opetan
kutsumaan minua juopoksi. Minä
lyön sen päähän harki ja pakotan
ottamaan mitä minä sille haluan
antaa. Mene tiehesi Mary, tahi
tapan sinutkin." Bob tarttui
Maryn toiseen käteen, aikoen
heittää hänet syrjään pojan luo-
ta. Maryn kädessä oli vielä ras-
kas kuurausharja ja hän iski sillä
miestänsä käteen, niin että revol-
veri putosi lattialle, jonka Mary
salaman nopeudella otti ylös.

"Kirottu sinäkin Mary," kiroi-
ti Bob. "Etkö sinä näe että minä
olen humalassa, etkö sinä näe?"
Mies alkoi itkeä ja pyyhki silmi-
ään takkinsa hihaan. "Sinä näet
kyllä että minä olen humalassa
ja kuitenkin sinä lyöt minua."

Hänen veristävästä silmänsä aivan
tulvehtivat kyynelitä, joita hän
turhaan koetti kuivata. "Sinä ja
tuo kirottu kakara..."

"Suusi kiinni!" keskeytti Mary
hänet. Hyväillen Tomia ja silitel-
len hänen päätänsä, hän puheli
pojalle hiljaa: "no, älä itke enää
Tom, näethän ettei enää ole mi-
tään itkemistä." Maryn hengitys
alkoi jälleen tulla normaaliseksi
ja kasvoistaan hävisi ärkeimen ta-
vaton kalpeus. "Mene nukkumaan
poju, kaikki tulee vielä hyväksi."
Hän suuteli poikaa, joka
vieläkin vapisi.

"Hyvää yötä," sanoi poikanen.
Tottumuksesta sanoi hän sen
niin kuuluvasti, että isäkin sen
kuulisi.

"Hyvää yötä ja hitto sinut vie-
köön," sanoi isä. "Odot, kunnes
saan sinut oikein käsiini!"

"Riittää jo, Bob! Etkö ole jo
saanut kylliksi tälle päivälle?"

"Mikä oikeus hänellä on kut-
sua minua juopoksi — minua,
isäänsä?"

Mary meni miehensä luokse ja
puheli hänelle melkein rukoile-
malla: "Mikä oikeus sinulla on
olla juoppo? Etkö sinä ole hänen
isänsä? Oh, Bob, miksi sinä et
lakkaa juomasta? Etkö voisi la-
kata minun ja hänen tähtensä?"

"Mene tiehesi ja anna mun ol-
la! Sinun ja hänen tähtensä! Mi-
tä se sitten häittää jos mies ot-
taa ryypyn? Eivätkö kaikki mie-
het juo? Tule tuonne alas, niin
näytän sinulle, että he juovat."

Mary kuunteli äänetönä mie-
hensä puhetta. Hän päätti koet-
taa vaikuttaa miehensä toisella
tavalla.

"Bob, etkö menä hakemaan
työtä huomenna, sinä ehkä voit
saada sitä. Kun sinä käyt työssä,
hoidan minä kotia ja Tomia. Oh
Bob, kaikki tulee vielä hyväksi
jälleen, niinkuin meillä ennen oli,
muistathan?" Niin innokkaasti
hän koetti kuvata Bobille tule-
vaisuutta, että itki liikuttuksesta.

"Sinä teet minut sairaaksi it-
kullasi. Aina sinä itket. Hyvää
yötä." Bob hoiperteli makuuhuoneeseen.

Mary istui kauan aikaa hiljaa
ja tuiffotti eteensä mietteissään.
Vihdoin hän nousi, kätki revol-
verin ja alkoi valmistamaan kes-
ken jäänyttä lattian, pesua. Hän-
nen mielensä oli katkera ja synkä.
Tämä oli taas yksi niitä het-
kiä, jolloin hän tarkasteli elä-
mänsä kirjaa — ja näitä hetkiä
oli nykyään usein, kuten tapauk-
siakin, jotka niitä aiheuttivat ja
vain hämäästi hän jaksoi käsit-
tää elämänsä nekvään jokapäi-
vaisen murhenäytelmän. Hän vai-
pui muistelemaan menneitä aiko-
ja: avioliittoaan Bobin kanssa.
Tomin syntymää ja niitä kaikkia
suunnitelmia lapsen hyväksi, joi-
ta hän sen syvyyttä ajatteli. On-
nelliset ajankohdat naisen elä-
mässä ovat niitä siteitä, jotka
sitovat hänet mieheen. Oh, hän
oli ollut niin onnellinen silloin
ja nyt... Hän mittasi nykyisyyt-
tä menneisyyden mittapuulla ja
tuloksena näki koko nykyisen elä-
mänsä tyhyyden ja toivotto-
muuden. Bob oli ollut työttömä-

nä jo kaksi kuukautta eikä hän edes
hakenut työtä. Hän itse oli
poissa kotoa kaikki päivät yrit-
täessään hankkia heille ruokara-
hoja ja Tom oli kadulla ja missä
milloinkin oman onnensa nojassa
kaikki päivät. Mitä voisi hän
tehdä? Usein oli hänen mieles-
sään ollut ajatus jättää miehensä.
Bob, joka näytti omittuisella ta-
valla voivan lukea hänen ajatuk-
siaan, oli aina sanonut mitä hän
silloin tekee kufi saa hänet kiinni
karkumatkaltaan. — Paeta? — Ei
ollut mitään pakotietä. Hänen ase-
mansa oli toivoton... Kuinka
kamala murhenäytelmä hänen elä-
mästään vielä mahtokaan tulla?
Minkälainen olisi oleva sen
loppu? Taivas! Mitenkä kaikki
tulee päättymään?

Seuraavana aamuna hän nousi
varhain ylös, sillä hänen täytyi
olla varhain kuuraamassa latti-
oita eräässä suuressa talossa Madison
kadun varrella. Ennenkuin
hän lähti työhön, hän kävi puo-
dista noutamassa ruokaa miehen-
sä ja Tomin aamiaiseksi. Tom
heräsi kun hän kietoi kuluunutta
peittoa paremmin hänen ympäril-
leen ja räpytteli silmiään kuin
kissanpoika liiasta valosta. "Tom",
kuiskasi Mary. "olethan hyvä
poika tänään, minun täytyy men-
nä nyt. Etkö häiritse isää tä-
nään?" Mary huomasi pojalla
olevan jotakin sanottavaa, mut-
han jatkoi: "Tom, etkö ole iloi-
nen kun kesäkoulu alkaa ja si-
nä pääset tekemään sieviä tuole-
ja ja pöytii?"

"Äiti, en minä halua olla tääl-
lä. Isä löi minua illalla. Äiti, mik-
si sinä olet täällä hänen luonaan?
Miksi sinä et karkaa täältä pois
minun kanssani? Ei isä saisi mei-
tä kiinni."

Bobin uhkaukset muistivat
Maryn mieleen. "Ei, Tom, kyllä
hän saa meidät kiinni ja tuo
meidät takaisin ja sitten on eli-
mä vielä katkerampaa." Ja ikään-
kuin hän olisi aavistanut, että
poika voisi karata, hän pyyteli:
"Tom, lupaathan olla kotona ko-
ko päivän?"

Tom lupasi, vaan ei voinut
saada mielestään pois isänsä uh-
kausta kurittua häntä kun saa
hänet kiinni.

Mary meni työhönsä, mutta
hänen mielensä oli kovin levoton.
Tomin ehdotus, että he karkaisi-
vat, pysyi hänen mielessään, kos-
ka se oli hänenkin ajatuksensa ja
sitäpaitsi häntä huoletutti se
seikka, että poikanenkin oli huo-
mannut paon ainoaksi pelastuk-
seksi.

Kaiken aikaa kun hän työsken-
teli, vaivasi hänen mieltään aja-
tus, että poikanen mahdollisesti
karkaisi. Hän koetti karkottaa
tuon ajatuksen mielestään syven-
tymällä enemmän työhönsä. Hän
lapioti kivihillia talon lämmitys-
laitokseen. Tulen lieska valaisi
hänen kasvojaan, jotka näyttivät
sen valossa tavallista kalpeam-
milla ja rasittuneilla. Kun hän
nosti täytettyä hiililapiota, ei
hän jaksanutkaan niitä heittää
tulisijaan asti, vaan pudotti ne
lattialle. Talon suuri ja lihava
emännöitsijä Mrs Hochstein huo-

masi Maryn tavattoman kalpeu-
den ja levottomuuden ja arveli
jotakin erinomaista tapahtuneen.
"Mikä vaivaa, Mrs. Connel," hän
kysyi. "Onko jotakin väärin?"

Mary havahtui syvästä miet-
teistään. "Väärinkö? Ei, ei mi-
tään." Sitten ikäänkuin sanansa
olisivat virittäneet hänen mieles-
sään kyteenen pelon, hän huudahti:
"Mrs Hochstein, minun
täytyy lähteä kotiin. Minä menen
hakemaan poikani tänne, suotte-
ko sen?"

"Tietysti, hakekaa hänet vain
tänne. Minun poikani voivat leik-
kiä hänen kanssaan."

Mary pudotti lapion ja juoksi
ylös kellarin portaita. Hän heitti
ohueksi kuluneen viittansa harti-
oilleen ja juoksi kiireesti kotiin-
sa. Kotinsa portailla istui Bob
ja kirotti synkästi. Mary arvasi,
että jotakin oli tapahtunut. "Mi-
kä vaivaa, Bob?" hän kysyi.

(Jatk.)

MONESSEN, PA.

Terve taas, Toverittaren lukijakun-
ta! — No mitäs ihmettä oli Mones-
senin s. s. osaston talolla viime lau-
vantaina t. k. 6 päivänä? Kas — siel-
lähän oli paljon hauskaa. Siellä oli
venetsialaiset tanssit. Sall oli hyvin
alstikkaasti koristettu, kauniilla, lois-
tavilla monivärillä nauhoilla ja lyh-
dyillä. Ravintola oli hyvä, jonka ohel-
la myytiin paperista tehtyjä hattuja.
Oli hauskaa nähdä, kun jokaisella
melkein oli hattu päässä. Väkeäkin
oli saapunut runsaasti, myöskin muil-
ta paikkakunnilta. Toivottavaa olisi,
että naapurikyläläiset toistekin tu-
lisivat katsomaan suuria happeleita,
joita täällä useasti näytellään.

Tiistaina lähetettiin taas poikia
lehdille. Täältä lähti taas neljä su-
omalaista: Bernhard Wickman, J. An-
derson, Alvar Heimonen ja Ely Elson.
962 pennsylvanialaista on taas viety
Camp Lee'hin. Ja heidän sinne saa-
puessaan 1,037 pennsylvanialaista vie-
ttiin pois sieltä yhtymään suurempin
osin Amerikan armeijasta ja — sit-
ten Ranskaan.

Tämän Kunn 5 ja 6 päivänä on
ollut täällä naisten registreeraus. Ne
naiset jotka ovat joutilaampia pan-
naan tekemään Punasen Ristin eli
osastan "Uncle Samin" hyväksi
jotain kästyötä. Vaikka en minä
tiedä lähemmin sitä sanaa, minkä
vuoksi he registreerivat.

Täältä Monessenista lähti kerran
eräs mies vapaaehtoisesti sotaväkeen.
Hän joutui korpraaliksi. Hänen val-
monsu sattui nyt hilljakkoon, sairastu-
maan ja hän tietysti halusi nähdä
vaimoaan ja 3 viikon vanhaa poi-
kaansa, jos saattaisivat kuulemaan.
Hän pyysi pääsää kotiin, mutta ei
päästetty. Cruson kuitenkin tuli ko-
tinsa lupaa kysymättä. Hänet on nyt
otettu vangiksi ja on sotalaan käsi-
teltävänä.

Ehkä on jo paras lopettaa tämä
kirje. Hauskaa kevättä ja jatkuvaa
intoa työvien innokkaidenlehdessä, toi-
voo toverundella

Tyyne M—ä.

Pieni tyttönen kerran keuhui toisel-
le tyttöselle äitinsä hyvistä ominai-
suuksista sanoen m. m. että: "Minun
äidilläni on sähköä hiuksissa."
"Hyh, se ei ole mitään, sanoi toi-
nen tyttö. "meidän 'peipillä' on kaa-
sua vatsassa."

Edith: Kaario kosi minua illalla.
Anna: Lupaistko ottaa hänet? Et-
kö ole huomannut, että hänellä on
punanen tukka?

Edith: Mitä se häittää, hänellä on
sitä niin vähän.

LUKEKAA ILMOTUKSETKIN!